

ΓΕΛ ΑΣΠΡΩΝ ΣΠΗΤΙΩΝ
ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ Α΄ ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΥ
ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2015-2016
ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΕΠΛΑΣΕ ΤΗΝ ΕΥΑ

Ομάδα Α:

Ληξουριώτη Αριάδνη, Μασούρα Σωτηρία, Σωτηρίου Χρυσάνθη

Ομάδα Β:

Μπουμπόναρη Τερψιχόρη, Ρήγα Φαίη, Τσούτσα Γιώτα, Σούλη Σάρα, Καρβούνη Παναγιώτα

Ομάδα Γ:

Νικομάνη Αγγελική, Βρακά Γεωργία, Σαλίπας Χρήστος, Παππάς Ηλίας, Ευθυμίου Νικόλαος

Υπεύθυνη καθηγήτρια: Μακρυγιάννη Νικολέτα

Περιεχόμενο

A. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

B. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

Γ. Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Δ. ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ε. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗ ΝΕΟΤΕΡΗ ΕΠΟΧΗ

Ζ. ΠΗΓΕΣ

Η. ΤΕΧΝΗΜΑ

A. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Να μιλήσουμε λοιπόν για τη γυναίκα.... Δύσκολο, ακατόρθωτο, ελλιπές; Ίσως γιατί η κάθε γυναίκα είναι από μόνη της η ιστορία, το παρόν, το μέλλον, κλείνει μέσα της όλο το παρελθόν.

Ή γιατί πάλι καθημερινά επωμίζεται να διεκπεραιώσει ρόλους περισσότερους, από τους αντίστοιχους του ανδρικού φύλου. Να είναι η γυναίκα, η σύζυγος, η ερωμένη, η μάνα, η νοικοκυρά, η τροφός. η εργαζόμενη.....

Και τελικά, η κάθε μια, διαχειρίζεται την κάθε στιγμή, με έναν δικό της μοναδικό τρόπο, όσο κι αν αυτός ο τρόπος μοιάζει με κάποιας άλλης.

Ας ξεκινήσουμε όμως από την αρχή. Από εκείνη δηλαδή την ώρα που τα ανθρώπινα όντα, ξύπνησαν το ένα στην αγκαλιά του άλλου και αντίκρισαν τον κόσμο. Και τον είδαν, όπως διαβεβαιώνει η Αγία Γραφή, μέσα από την πληρότητα του έρωτα και της αγάπης και με την έμπρακτη ισοτιμία και ισονομία.

Πόση διαστρέβλωση ακολούθησε από τους κύκλους των πιστών, στους επόμενους αιώνες και στο σήμερα! Ο έρωτας θεωρήθηκε πράξη ανήθικη ή ανεκτός μόνο για τη γονιμότητα, όχι χόρτασμα σώματος και ψυχής, άνοιγμα στον άλλον και μοναδικότητα προσωπικής σχέσης. Τα δυο φύλα, από παράγοντες ενότητας και κοινωνίας, διχάζονται με τη «βοήθεια» του προπατορικού αμαρτήματος και, η γυναίκα πια θεωρείται η πηγή κάθε κακού.

Φυσικά, μέχρι να διαποτίσει τις κοινωνίες αυτή η άποψη, στον αρχαίο κόσμο λατρεύεται η « **μεγάλη μητέρα**», η πληθωρική στο σώμα μεγάλη θεά, σύμβολο της γονιμότητας και της ευτυχίας, της ζωής και της αναγέννησης, με ιέρειες γυναίκες, πρόσωπα σεβαστά ανάμεσα στους θνητούς.

Το ανδροκρατούμενο περιβάλλον δεν μπορούσε να ανεχτεί για καιρό μια τέτοια τιμή με αποδέκτη άλλον. Ο Δίας, ο θεός Ουρανός δηλαδή, σηματοδοτεί την έκπτωση της «μεγάλης μητέρας» και το πέρασμα από την μητριαρχία στην πατριαρχία.

Η γυναίκα βρίσκεται πια κάτω από την κηδεμονία του συζύγου, ή του πατέρα, είναι κλεισμένη στο γυναικωνίτη, επιφορτισμένη με το νοικοκυριό και την ανατροφή των παιδιών. Δεν κυκλοφορεί, όπως οι εταίρες και οι φτωχές, εκτός του οίκου της, αν και συμμετέχει στις θρησκευτικές τελετές. Τα παραπάνω συμβαίνουν με ορισμένες διαφοροποιήσεις στον αρχαίο κόσμο. Κι ίσως η Κλυταιμνήστρα, μέσα από την «Ορέστεια», τίποτα περισσότερο δε θέλει να μας πει, παρά για τον αγώνα της απέναντι σ' έναν άνδρα συμπλεγματοειδή και ζηλόφθονο, που χρησιμοποίησε κάθε μέσο για να πείσει τον κόσμο, πως δεν έχει θέση η γυναίκα στη χαρά της ζωής και στη δημιουργία της.

Κι αν τα παραπάνω, τηρουμένων των χρονικών αναλογιών, θεωρούνται ανεκτά, την ίδια περίοδο στον Ινδουισμό, ακόμη και στις μέρες μας σε απομακρυσμένα σημεία της Ινδίας, η γυναίκα ακολουθεί στην πυρά το νεκρό της σύζυγο, εξαιρείται η έγκυος ή, στην καλύτερη περίπτωση περνά μόνη όλη την υπόλοιπη ζωή της. Τι κι αν στη συνέχεια, ο Βούδας φωτίστηκε σχετικά με το μυστήριο της ζωής και, βρήκε το

μυστικό μονοπάτι που οδηγεί στη νιρβάνα, οι γυναίκες απλά αποκλείονται από αυτή την κατάσταση. Οι άνδρες είναι ικανότεροι να πετύχουν τη μακαριότητα και να απολαμβάνουν δικαιώματα.

Κι αν κάθε άνδρα γεννά και ανατρέφει μια μητέρα με περίσσειμα αγάπης, είναι απορίας άξιο, πως τα καταφέρνουν οι πιστοί του Ισλάμ να αγνοούν μεγαλώνοντας την ύπαρξή τους. Σκεφτείτε, στο δικό μας κόσμο, να έπρεπε να στεκόμαστε μπροστά στο ανδρικό φύλο σε στάση προσοχής, να τιμωρούμαστε με ξύλο σε περίπτωση παραμικρής ανυπακοής, να μην έχουμε το παραμικρό δικαίωμα επιλογής, κι όλα αυτά να τα ευλογεί το ιερό Κοράνι. Τραγική παράμετρος. Όταν στον μουσουλμανικό κόσμο γίνεται λόγος για τα ανθρώπινα δικαιώματα, η γυναίκα δεν συγκαταλέγεται στο ανθρώπινο είδος.

Στη Δύση, έπειτα από πολλούς αγώνες, η γυναίκα διαδραματίζει ενεργό ρόλο στο κοινωνικό, εργασιακό, πολιτικό περιβάλλον.

Αρχή των διεκδικήσεων, η 8η του Μάρτη του 1857. Αυτήν την ημέρα διάλεξαν εργαζόμενες σε υφαντουργεία και ραφεία της Νέας Υόρκης να διαδηλώσουν απαιτώντας καλύτερες συνθήκες εργασίας και αμοιβή και, με το αίμα τους υπέγραψαν τους κατοπινούς αγώνες. Δώδεκα χρόνια αργότερα αποκτούν οι Αγγλίδες δικαίωμα ψήφου, το 1928 ψηφίζουν για πρώτη φορά οι Ελληνίδες και μόλις το 1975 το Ελληνικό Σύνταγμα τις θεωρεί ισότιμες με τους άντρες.

Από τότε μέχρι σήμερα, από την 8^η του Μάρτη του 1857, η ισότητα, τα ίσα δικαιώματα, οι ισοδύναμες ευκαιρίες βρίσκονται συνεχώς στο επίκεντρο πολλών επίσημων συζητήσεων. Οι «σουφραζέτες» και το κίνημα του φεμινισμού, έδωσαν υπόσταση στα λόγια του Ντιτερό και του Βολταίρου, που στην περίοδο του Διαφωτισμού, μιλούσαν για γυναικείο εξανθρωπισμό και από τα χρόνια της υποτέλειας στους άνδρες, οι γυναίκες ανέπνευσαν ελεύθερα, διεκδίκησαν, εισακούστηκαν. Από τότε μέχρι σήμερα, εγκαταλείφθηκαν αρκετά κοινωνικά κατάλοιπα και στερεότυπα, η ζωή των γυναικών, εντός και εκτός, του σπιτιού έγινε πιο άνετη και οι ίδιες διακρίθηκαν σε πολλά επίπεδα παγκόσμια.

Σίγουρα άλλαξαν αρκετά, σίγουρα, ακόμη και σήμερα, υπάρχουν «σκοτεινά σημεία», πληγές και ανισότητες.

Νομίζω πως οι νόμοι και οι διατάξεις δεν αρκούν από μόνοι τους, για μια κοινωνία ισοτιμίας και μάλλον, οφείλουν πολλά ακόμη στο γυναικείο φύλο. Νομίζω επίσης, πως τίποτα δεν μπορεί να γίνει καλύτερο, χωρίς αλλαγή νοοτροπίας. Κοντά στα μεγάλα λόγια, τις υποσχέσεις και τις διαβεβαιώσεις υπάρχει ένας κόσμος, στις αναπτυγμένες όπως μας αρέσει να τις αποκαλούμε κοινωνίες, όπου η γυναίκα βιάζεται καθημερινά, πνευματικά και ηθικά. Εκτός αν, θεωρούμε νίκη και πρόοδο το περιεχόμενο πολλών διαφημίσεων και τον τρόπο που αυτές παρουσιάζουν τη γυναικεία προσωπικότητα, τις τάσεις που επιβάλλει η μόδα για τα επιτρεπτά κιλά, το αποδεκτό ντύσιμο και την ενδεδειγμένη, από τα περιοδικά, συμπεριφορά στις διαπροσωπικές σχέσεις και στο εργασιακό περιβάλλον.

Το βιασμό του σώματος τον αποκρύπτουμε ή μπροστά του σιωπούμε, σαν να μη γίνεται ή γιατί η διαχείρισή του είναι επώδυνη ή πάλι ασπαζόμαστε τα λόγια της παροιμίας που λέει «δεν μ' αγαπά ο άνδρας μου, γιατί δε με εματσούκωσε». Και για το θύμα, η δημοσιοποίηση σημαίνει στιγματισμό, απομόνωση και κοινωνικό σχολιασμό τέτοιον, που μόνο οι «καθόλα ευπρεπείς κι εντάξει» μπορούν να κάνουν ανενόχλητοι κι ωραίοι, απολαμβάνοντας τη δική τους ευτυχισμένη μακαριότητα.

Δυστυχώς, οι γραμμές SOS, οι χώροι που φιλοξενούν κακοποιημένες γυναίκες είναι δίπλα μας και μας χαλούν τ' όνειρο. Θύτες, τις περισσότερες φορές, είναι οι πατέρες, οι σύζυγοι, οι αδελφοί, ακόμη κι οι γιοί.

Τελικά ήταν αρκετά τα όσα κερδίσαμε; Άλλαξε ο κόσμος, η μοίρα μας, μεγαλώσαμε τα παιδιά μας μαθαίνοντάς τα να συνυπάρχουν με το άλλο φύλο, να το εκτιμούν και να το αγαπούν; και μήπως η αγάπη δεν είναι η αρχή της ζωής, της συντροφικότητας και της δημιουργίας;

Και κάπως έτσι οι στίχοι απ' τη « Σονάτα του Σεληνόφωτος» του Ρίτσου, θα γίνουν κοράλλια και μαργαριτάρια και θησαυροί, απρόοπτες ελπιδοφόρες συναντήσεις κι όχι μοναξιά κι απόγνωση. Διαβάστε τους και αναλογιστείτε. Πόσες γυναίκες, κάποια στιγμή, ένιωσαν ανάλογα, μα όλες μοίρασαν απλόχερα τα πλούτη τους.

Τούτο το σπίτι δε με σηκώνει πια.

Δεν αντέχω να το σηκώνω στη ράχη μου...

Τούτο το σπίτι με πνίγει...

Κι αλήθεια δεν είναι λίγες οι φορές που ανακαλύπτω εκεί, στο βάθος

του πνιγμού,

κοράλλια και μαργαριτάρια και θησαυρούς ναυαγισμένων πλοίων,

απρόοπτες συναντήσεις, και χτεςινά και σημερινά και μελλούμενα,

μιαν επαλήθευση σχεδόν αιωνιότητας,

κάποιο ξανάσασμα, κάποιο χαμόγελο αθανασίας, όπως λένε,

μιαν ευτυχία, μια μέθη, κ' ενθουσιασμόν ακόμη,

κοράλλια, μαργαριτάρια και ζαφείρια·

μονάχα που δεν ξέρω να τα δώσω – όχι, τα δίνω·

μονάχα που δεν ξέρω αν μπορούν να τα πάρουν – πάντως εγώ τα δίνω.»

B. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

Κι αν τα όσα ειπώθηκαν για τις γυναίκες κρατούν ερωτηματικά και συνεχίζουν να μας προβληματίζουν, η τέχνη αποφάσισε να δωρίσει σ' εκείνες την αθανασία. Ζωγράφοι και γλύπτες, συγγραφείς και ποιητές, επώνυμοι κι ανώνυμοι τις αποτυπώνουν στον καμβά με το χρωστήρα τους, σμιλεύουν τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους και τις γραμμές των σωμάτων τους στην πέτρα και στο μάρμαρο, κλείνουν την απεραντοσύνη της ύπαρξής τους στο άψυχο χαρτί και προσδίδουν, σε όλα αυτά τα υλικά, συναισθήματα:

Τη γλυκύτητα, τον πόνο, την απόγνωση, τον έρωτα μα προπαντός, την αγάπη για τη ζωή, την αιώνια γυναίκα. Παραδέχονται, εκπρόσωποι του ισχυρού φύλου αυτοί πως, «όλα τα λόγια μας, δεν κάνουν έναν στεναγμό σου»

Ποιος μέχρι σήμερα ερμήνευσε σωστά το πρόσωπό τους; Ακόμη και μέσα από την τέχνη το μυστήριο διαιωνίζεται.

Ειδώλια στην αρχή, χωρίς ιδιαίτερα γνωρίσματα τις υμνούν και δηλώνουν την παρουσία τους στη θρησκευτική και κοινωνική ζωή. Είναι όμως έτσι; Ή, έτσι εμείς πιστεύουμε, χρησιμοποιώντας αυστηρά τη λογική μας πάνω στα αρχαιολογικά δεδομένα;

Στην κλασική ελληνική αρχαιότητα, τα πρόσωπα των γυναικών που περιγράφονται στους μύθους, στα ποιήματα, τις τραγωδίες ή που προέρχονται από τον κόσμο των καθημερινών ασχολιών στολίζουν αγγεία, γίνονται αγάλματα, εικόνες ψηφιδωτές, συζητούνται μέχρι σήμερα.

Η Ελένη της Σπάρτης γίνεται το αιώνιο σύμβολο της ομορφιάς, αφορμή πολέμου, ίσκιος και πουκάμισο αδειανό στους στίχους του ποιητή.

Η Πηνελόπη της Ιθάκης, η σύζυγος που περιμένει πιστά το γυρισμό του καλού της, όσα χρόνια κι αν περάσουν.

Η Μήδεια, σύμβολο αυτοκαταστροφής. Σκοτώνει τα παιδιά της και θανατώνει τον εαυτό της, εξαιτίας ενός παράφορου και ατελέσφορου έρωτα.

Στους ελληνιστικούς χρόνους, τα γυναικεία πρόσωπα στα πορτρέτα της όασης Φαγιούμ, μας καλούν να ερμηνεύσουμε το βλέμμα τους, μέσα από τα μεγάλα τους μάτια. Γιατί άραγε είναι θλιμμένα; Για όσα πίσω αφήνουν, ξεκινώντας το ταξίδι της αιωνιότητας ή, για τον κόσμο που εκεί συναντούν;

Με το ίδιο βλέμμα μας κοιτούν τα γυναικεία πρόσωπα μέσα από τη χριστιανική αιογραφία. Μόνο που εδώ η ματιά, σύμφωνα πάντα με τη θεολογία της εικόνας, μας θέλει κοινωνούς του ουράνιου κόσμου.

Κι αν οι γυναίκες αγίες, στη μεσαιωνική ανατολική Ευρώπη, έχουν την τιμητική τους θέση σε ναούς και σε παλάτια, την ίδια εποχή η Δύση προσμένει την ανατολή της αναγέννησης. Η ομορφιά της γυναικείας φύσης είναι και πάλι παρούσα. Άλλοτε σεμνή και σοβαρή, άλλοτε μοιραία. Μα πάντα με έντονο συναισθηματισμό, φανερό στις λεπτομέρειές της, με χρώματα μοναδικά να σκιάζουν σώματα καλλίγραμμα ή και γεμάτα χυμούς, χωρίς ενοχές και ντροπή. Ίσως, γιατί οι μεγάλοι δημιουργοί γνώριζαν, πως τα σώματα δε φυλακίζουν την ψυχή.

Η γυναίκα ως μάνα, κόρη, αγαπημένη, αδελφή γεμίζει τους στίχους των δημοτικών τραγουδιών μας, και μεταφέρει στις επόμενες γενιές την σπίθα της ζωής. Εξουσιάζεται, αδικείται, αλλά και εξουσιάζει ψυχές και σώματα. Δεν ξέρει πολλά γράμματα, όμως έχει τη γνώση και τη σοφία της ζωής. Η λαϊκή μούσα, γεμάτη παινέματα αποκαλύπτει τις δεξιότητες και τις αρετές που χαλυβδώνουν το χαρακτήρα της... και την βάζει να κάνει πράγματα πρωτόγνωρα.

Στεριώνει γιοφύρια για να ενωθεί ο κόσμος, όπως η γυναίκα του πρωτομάστορα του Γεφυριού της Άρτας, φυλάει πελάγη και νησιά μόνη της, όπως η κυρά της Ρω, νανουρίζει στα χρόνια της σκλαβιάς τα ελληνόπουλα, γίνεται πρόχωμα στους ποταμούς της Πίνδου για να περάσουν τα πολεμοφόδια. Και ο Γιώργος Σεφέρης στην τελετή της βράβευσής του, στην απονομή του Νόμπελ αρχίζει τις ευχαριστίες του λέγοντας: **«Προέρχομαι από ένα Γένος πού ξέρει πώς καρπός της μάνας μας είμαστε. Για νανούρισμα λέει «Κοιμήσου καί σου κέντησα αητούς στο μαξιλάρι»**

Η ελληνική παράδοση, όσο κι αν εξιδανικεύει καταστάσεις, διατήρησε κεντρική θέση για το πρόσωπο της γυναίκας, αφού αυτό συνοψίζει τις ιδέες της συνέχειας, της ασφάλειας και της προσφοράς.

Κι αφήνει τη Φραγκογιαννού, μέσα από τα πάθη της και τη τραγικότητα του προσώπου της, ν' αναρωτιέται, σε πληθυντικό αριθμό, για το γυναικείο φύλο:

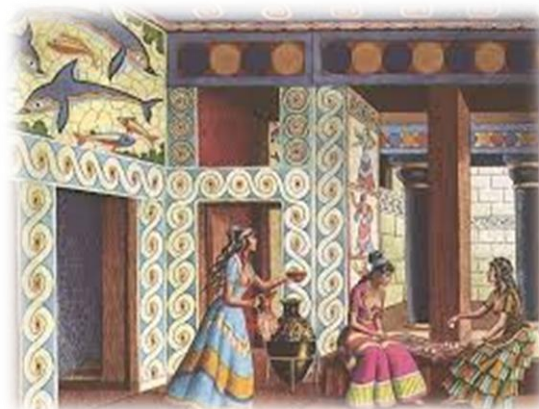
«... πως μεγαλώνουν, Θεέ μου! Ποιος κήπος, ποιο λιβάδι, ποια άνοιξη παράγει αυτό το φυτό! Και πως βλαστάνει και θάλλει και φυλλομανεί και φουντώνει! Κι όλοι αυτοί οι βλαστοί, όλα τα νιόφυτα, θα γίνουν μια μέρα πρασιές, λόχμες και κήποι;»

Γ. Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Μινωική Εποχή:

Η ιστορία και η τέχνη επικεντρώνονται και πάλι στη γυναίκα, προσδίνοντάς της την αξία και την τιμή που της ανήκει. Από τα ανασκαφικά βέβαια δεδομένα και τις φιλολογικές μαρτυρίες δεν προκύπτει ότι μας άφησε κείμενα ποιητικής ή άλλης μορφής. Οι γυναίκες έπαιρναν μέρος σ' όλες τις δημόσιες εκδηλώσεις ως χειραφετημένες γυναίκες. Συμμετείχαν και συμπράττανε στα ταυροκαθάψια και έπαιρναν ενεργό μέρος στο κυνήγι, όπως μαρτυρούν οι τοιχογραφίες, οι σφραγιδόλιθοι και άλλοι λίθοι με εγχάρακτες εικόνες. Τα ταυροκαθάψια ήταν ένα είδος αναίμακτης ταυροπαιδιάς αλλά και επικίνδυνο αγώνισμα, που απαιτούσε σωματική δύναμη, ψυχικό σθένος, επιδεξιότητα και ευλυγισία. Σ' αυτό έπαιρναν μέρος καλά γυμνασμένοι νέοι και νέες. Η γιορτή ήταν αφιερωμένη στο θεό Ποσειδώνα. Το άθλημα, αντίθετα με την ταυρομαχία, δεν απαιτούσε το φόνο των ταύρων. Ο σκοπός του ήταν να αναδείξει την τόλμη και την ευλυγισία των αθλητών. Τέσσερις άνδρες και γυναίκες κρατούσαν ξύλινα ρόπαλα και, τριγυρίζοντας τον ταύρο, ένας από αυτούς προσπαθούσε να ανέβει στη ράχη του ζώου και κρατώντας τα κέρατα του εκτελούσε διάφορες ακροβατικές ασκήσεις.

Αλλά και στις άλλες εκδηλώσεις της ειρηνικής κοινωνικής ζωής, όπως είναι οι πομπές, τα πανηγύρια, οι χοροί και υποδοχές, πρωτεύουσα επίσης θέση κατείχε η γυναίκα. Δεν ήταν κατώτερη από τον άνδρα, όπως συνέβαινε σε άλλους σύγχρονους γειτονικούς ή και άλλους λαούς. Έχουν βρεθεί αρκετές παραστάσεις και στην Κρήτη (τοιχογραφίες, αγαλματίδια, σφραγίδες) αλλά και σε άλλα μέρη της Ελλάδας (Πύλος, Τίρυνθα) και στη Μικρά Ασία (Σμύρνη).

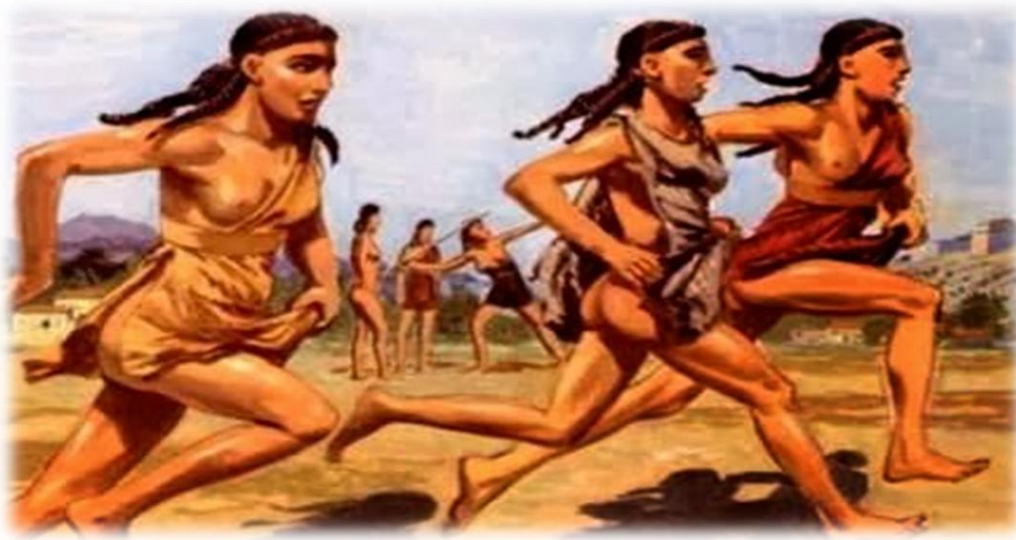

Αγαλματίδιο γυναίκας, θεάς της μητρότητας / Γυναίκες στα ανάκτορα.

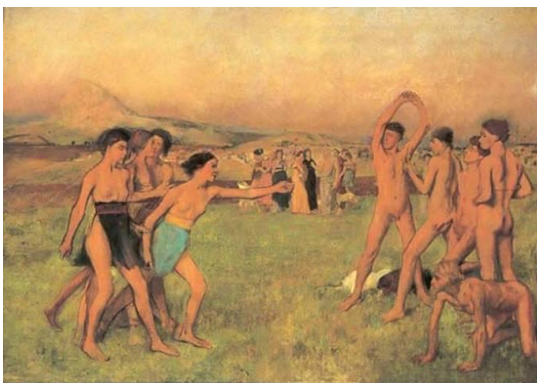
Κλασική εποχή

Σπάρτη:

Η γυναίκα απολάμβανε μεγάλα προνόμια στην Αρχαία Σπάρτη, πράγμα που προκαλεί εντύπωση, εάν συγκρίνουμε τη θέση της γυναίκας στη Σπάρτη με αυτήν στην Αθήνα και στις άλλες ελληνικές πόλεις της αρχαιότητας. Επειδή ο άνδρας έλειπε για πολύ καιρό από το σπίτι, η γυναίκα στη Σπάρτη ήταν χειραφετημένη σε βαθμό αδιανόητο για την εποχή εκείνη. Είχε αυξημένα προνόμια και αρμοδιότητες στη σπαρτιατική κοινωνία. Γυμναζόταν όπως τα αγόρια και οι άνδρες και ήταν γνωστή για τις αθλητικές της ικανότητες. Συμμετείχε στην πάλη, γυμνή, όπως και οι άνδρες, ενώ εκπαιδευόταν στο δίσκο και στο ακόντιο. Μεγάλη σημασία έδινε και στους χορούς.

***Γυναίκες στην αρχαία Σπάρτη που λαμβάνουν μέρος σε αγώνες. // Η αρχαία Σπάρτη.**

Αθήνα:

Σε ό,τι αφορά στη γυναίκα στην **αρχαία Ελλάδα** -και όχι μόνο στην αθηναϊκή δημοκρατία- η πρώτη κύρια δυσκολία που αντιμετώπιζε ένα νεογέννητο κορίτσι ήταν να του επιτραπεί να ζήσει. Εξαρτιόταν άμεσα από την απόφαση του πατέρα η έκθεση του νεογνού σε μια ερημική περιοχή, καθώς η γέννηση ενός θηλυκού μέλους θεωρούνταν ανώφελο επιπρόσθετο έξοδο για τον οίκο, εφόσον μάλιστα σε ένα κατεξοχήν πατριαρχικό σύστημα κληρονομιάς δεν είχε τη δυνατότητα να διατηρήσει το οικογενειακό όνομα και συνεπώς τα οικογενειακά περιουσιακά στοιχεία

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι το ενδιαφέρον για τη θέση των γυναικών στην κλασική αρχαιότητα ξυπνά κατά το 19ο αι, με το γνωστό έργο του J. Bachofen Mutter Recht, όταν η «γυναίκα» ως διακριτή κατηγορία ιστορικής και ανθρωπολογικής ανάλυσης γίνεται αντικείμενο σοβαρής επιστημονικής έρευνας. Οι ακαδημαϊκοί όχι μόνον εξέτασαν την εικόνα της γυναίκας, έτσι όπως αναδύεται από τα ποιητικά κείμενα, αλλά μελέτησαν επίσης την κοινωνική της θέση στις διαφορετικές ιστορικές περιόδους της αρχαιότητας.

Η αρχαία Αθήνα / Γυναίκες στην Αθήνα ασχολούνται με εργασίες του σπιτιού-νοικοκυριό.

Γυναίκες και αθλητισμός:

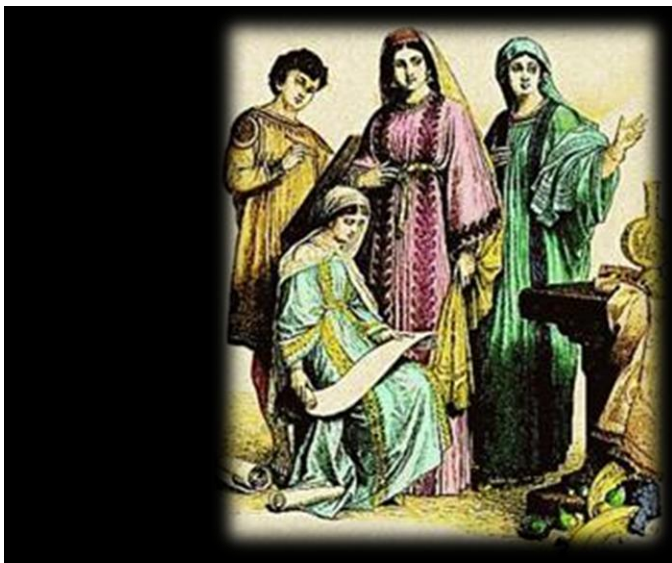
Οι γυναίκες στην αρχαιότητα δεν επιτρέπονταν να συμμετάσχουν σε αθλητικές διοργανώσεις όπως οι Ολυμπιακοί αγώνες, Παναθήναια, τα Ελευσίνια, τα Ηράκλεια, τα Πανιώνια, τα Ελλοπία, τα Ηραία, τα Ελευθέρια, τα Ασκληπιεία, τα Λύκαια κ.α. Ωστόσο υπήρχαν μερικές εξαιρέσεις γυναικών, οι οποίες με παραβιάσεις το νόμου προσπαθούν να επιφέρουν την ισότητα, σε μία εποχή που οι γυναίκες ήταν υποδεέστερες των ανδρών. Επίσης οι γυναίκες δεν είχαν πρόσβαση ούτε στη θέαση αγώνων. Εξαιρέση αποτέλεσε η Καλλιπάτειρα η οποία ήταν η πρώτη γυναίκα της αρχαιότητας που μπήκε μέσα σε αθλητικό χώρο και παρακολούθησε τους αρχαίους Ολυμπιακούς Αγώνες. Οι κανονισμοί απαγόρευαν την είσοδο και την παρακολούθηση των γυμνικών αγώνων για τις γυναίκες, αλλιώς τιμωρούνταν σε θάνατο με κατακρήμνιση από το βραχώδες όρος Τυπαίο. Η Καλλιπάτειρα, θέλοντας να θαυμάσει το γιο της Πεισίροδο που αγωνιζόταν στην πάλη, πήρε την τόλμη και περιφρονώντας τη σχετική απαγόρευση και την επαπειλούμενη ποινή, μεταμφιέστηκε σε γυμναστή, εισήλθε και παρακολούθησε τον αγώνα.

Προδόθηκε όμως από τον υπέρμετρο και δικαιολογημένο ενθουσιασμό της για τη νίκη του γιου της. Ωστόσο, δεν της επιβλήθηκε η θανατική ποινή, καθώς η οικογένειά της είχε βγάλει σειρά Ολυμπιονικών (πατέρα, σύζυγο, 3 αδέρφια, γιο και ανιψιό).

Οι γυναίκες όμως, τελούσαν τους δικούς τους αγώνες στην Ολυμπία. Αυτοί οι αγώνες ήταν αφιερωμένοι στην Ήρα. Επίσης έκαναν παραδοσιακές ιεροτελεστίες γονιμότητας.

Βυζάντιο:

Η γυναίκα της βυζαντινής περιόδου ζούσε το μεγαλύτερο διάστημα της ζωής της στο σπίτι. Επίσης, δεν ήταν ευπρεπές να κάθεται στο ίδιο τραπέζι με τους άνδρες, παρά μόνο αν ήταν πολύ στενά συγγενικά της πρόσωπα, όπως για παράδειγμα ο πατέρας, ο σύζυγος και οι αδελφοί. Συχνά έτρωγε σε χωριστή αίθουσα, όπως σε χωριστά δωμάτια από τους άντρες περνούσε την ημέρα της. Από πολύ μικρή μάθαινε "τα του οίκου", ενώ οι γραμματικές γνώσεις της περιορίζονταν συνήθως σε γραφή και ανάγνωση. Κάποιες γυναίκες, αναλογικά ελάχιστες, αποκτούσαν και ευρύτερη μόρφωση. Η κόρη μπορούσε να παντρευτεί από τα 12-13 χρόνια της. Για το γάμο της φρόντιζαν οι γονείς. Συχνά μάλιστα βοηθούσαν στην επιλογή του συζύγου οι προξενήτρες, που είχαν ως αμοιβή ποσοστά από την προίκα. Η θέση της συζύγου ήταν άσχημη. Οι χριστιανικές αρχές που καθόριζαν τις λειτουργίες της βυζαντινής κοινωνίας εξασφάλιζαν μία αξιοπρεπή ζωή στην παντρεμένη γυναίκα. Ανεξάρτητα από την κοινωνική τάξη όπου ανήκε ήταν οικοδέσποινα και κυρά. Η απόκτηση παιδιών την εξύψωνε. Στον επαγγελματικό τομέα ο ρόλος της γυναίκας ήταν μικρός. Οι γυναίκες των φτωχότερων κοινωνικών στρωμάτων δούλευαν στα χωράφια και στα εργαστήρια της οικογένειάς τους. Λίγες γυναίκες, μορφωμένες, ήταν ιατροί που θεράπευαν το γυναικείο πληθυσμό. Άλλες, οι λεγόμενες κοινές, ζούσαν στα μιμαρεία και στα καπηλειά.

Γυναίκες που ασχολούνται με τις καθιερωμένες δουλειές (νοικοκυριά και υφαντουργία)

Τουρκοκρατία:

Σεμνή και αυστηρή ήταν η οικογενειακή ζωή των Ελλήνων στα χρόνια της σκλαβιάς. Η Ελληνίδα σα σύζυγος και σα μητέρα ήταν η δέσποινα του σπιτιού, που χάραζε βαθιά στην ψυχή των παιδιών, την πίστη στη θρησκεία, την αγάπη στην πατρίδα, το σεβασμό και τη γενναιοψυχία, διακριτικό γνώρισμα σε όλες τις τάξεις των Ελλήνων. Με το παράδειγμα της ενέπνεε στα παιδιά της τον ηρωισμό, την περιφρόνηση στο θάνατο και τη θυσία της ζωής, για τη θρησκεία, την πατρίδα, την ελευθερία και την τιμή. Συνεργάτης και συμπαραστάτης του άνδρα τον παρακολουθούσε στις μάχες, του έφερνε τρόφιμα ,νερό ,πολεμοφόδια .Συμμεριζόταν τις κακουχίες και τους κινδύνους του πολέμου. Πολεμούσε στο πλευρό του και με την παρουσία της εμπύχωνε τους πολεμιστές.

Γυναίκες που αγωνίζονται

Νεότερη εποχή:

Τα τελευταία χρόνια τα πράγματα έχουν μεταβληθεί και η θέση της γυναίκας έχει αλλάξει πάνω στην κοινωνική σκακιέρα. Η γυναίκα πλέον εργάζεται, βγάζει τα δικά της χρήματα και δε διστάζει να διεκδικήσει όλα όσα θέλει. Οι αλλαγές αυτές αποτυπώνονται καλύτερα στο θέμα του γάμου, και πιο συγκεκριμένα στο γεγονός ότι οι γυναίκες τα τελευταία χρόνια παντρεύονται σε όλο και μεγαλύτερη ηλικία. Προτεραιότητα γι' αυτές δεν αποτελεί πάντα η οικογένεια, αλλά η επαγγελματική καταξίωση και η οικονομική ανεξαρτησία.

Ε. ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ασπασία

Η Ασπασία καταγόταν από τη Μίλητο και ήταν διάσημη για το δεσμό που διατηρούσε με τον επιφανή Αθηναίο πολιτικό Περικλή. Ελάχιστα πράγματα είναι γνωστά για τη ζωή της. Πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ενήλικης ζωής της στην Αθήνα και υπάρχει η πιθανότητα να επηρέασε, διαμέσου του Περικλή, την πολιτική του αθηναϊκού κράτους. Στο όνομά της αναφέρονται στα έργα τους οι Πλάτων, Αριστοφάνης, Ξενοφών και άλλοι συγγραφείς της εποχής. Ορισμένοι από αυτούς υποστηρίζουν πως η Ασπασία διατηρούσε οίκο ανοχής, ενώ ήταν πόρνη και η ίδια. Ωστόσο οι σύγχρονοι μελετητές είναι επιφυλακτικοί ως προς αυτό το ζήτημα, δεδομένου ότι πρόκειται για ισχυρισμό συγγραφέων που ως στόχο είχαν τη δυσφήμιση του Περικλή. Στους κοινωνικούς κύκλους η Ασπασία ήταν γνωστή για την ικανότητά της στον λόγο και τις συμβουλές της, παρά απλά για τη φυσική της ομορφιά. Η σχέση της με τον Περικλή και η επακόλουθη ανάμειξή της στην πολιτική ζωή ξεσήκωσε πολλές αντιδράσεις. Το 440 π.Χ., η Σάμος βρισκόταν σε πόλεμο με τη Μίλητο. Όταν έχασαν τον πόλεμο, οι Μιλήσιοι ζήτησαν από τους Αθηναίους να μεσολαβήσουν υπέρ αυτών στη διαμάχη τους με τη Σάμο. Όταν οι Αθηναίοι διέταξαν τις δύο πλευρές να παύσουν τις εχθροπραξίες και να τους αναθέσουν τη διαιτησία, οι Σαμιώτες αρνήθηκαν γιατί η Ασπασία, η οποία γεννήθηκε στη Μίλητο, υποκίνησε έναν πόλεμο που ο Περικλής δεν επιθυμούσε, και τελικά το έκανε για να την ευχαριστήσει. Ο θάνατός της τοποθετείται περίπου το 401 - 400 π.Χ. από τους ιστορικούς, εξαιτίας της εκτίμησης ότι είχε ήδη πεθάνει όταν εκτελέστηκε ο Σωκράτης το 399 π.Χ., μια χρονολόγηση που προκύπτει από τη δομή της «Ασπασίας» του Αισχίνη.

Υπατία

Η Υπατία (370-415 ή 416 μ.Χ.) ήταν Ελληνίδα νεοπλατωνική φιλόσοφος, αστρονόμος και μαθηματικός. Έζησε και δίδαξε στην Αλεξάνδρεια όπου και δολοφονήθηκε από όχλο που αποτελούνταν από φανατικούς χριστιανούς. Κόρη του μαθηματικού και αστρονόμου Θέωνα, έλαβε με τις φροντίδες του πατέρα της πολύ καλή εκπαίδευση και ταξίδεψε στην Αθήνα και την Ιταλία. Στην Αθήνα παρακολούθησε μαθήματα στη νεοπλατωνική σχολή του Πλούταρχου του Νεότερου και της κόρης του Ασκληπιγένειας αλλά μαθήτευσε και κοντά στον Ιεροκλή. Επιστρέφοντας στην Αλεξάνδρεια, επικεφαλής της εκεί σχολής των Πλατωνιστών (400 μ.Χ.), δίδαξε φιλοσοφία και μαθηματικά και αποτέλεσε πόλο έλξης για τους διανοούμενους της εποχής ενώ έκανε και εκτενή και ουσιώδη σχόλια στα μαθηματικά έργα του Διόφαντου και του Απολλώνιου.

Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα

Η Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα είχε καταγωγή από την Ύδρα. Γεννήθηκε μέσα στις φυλακές της Κωνσταντινούπολης στις 11 Μαΐου του 1771, όταν η μητέρα της Σκεύω επισκέφτηκε τον σύζυγό της, Σταυριανό Πινότση, τον οποίο είχαν φυλακίσει οι Οθωμανοί για τη συμμετοχή του στα Ορλωφικά. Όταν η Μπουμπουλίνα χήρεψε για δεύτερη φορά, είχε έξι παιδιά: τρία από τον πρώτο της γάμο, τον Γιάννη, τον Γιώργο και τη Μαρία, και τρία από τον δεύτερο γάμο της: την Σκεύω, την Ελένη και τον Νίκο. Επίσης είχε και τεράστια περιουσία την οποία είχε κληρονομήσει από τους συζύγους της, έχοντας υπό την κατοχή της πλοία, γη και χρήματα. Κατάφερε να αυξήσει την περιουσία της με σωστή διαχείριση και εμπορικές δραστηριότητες. Η Μπουμπουλίνα, έχοντας γίνει ήδη μέλος της Φιλικής Εταιρείας στην Κωνσταντινούπολη, που προετοίμαζε την ελληνική επανάσταση, και όντας η μόνη γυναίκα που μνήθηκε σε αυτή, στον κατώτερο βαθμό μύησης αφού οι γυναίκες δεν γίνονταν δεκτές, καθώς γυρνούσε στις Σπέτσες, αγόραζε μυστικά όπλα και πολεμοφόδια από τα ξένα λιμάνια, τα οποία μετά έκρυψε στο σπίτι της, ενώ ξεκίνησε την κατασκευή του πλοίου Αγαμέμνων, της ναυαρχίδας της, η οποία ολοκληρώθηκε το 1820. Όταν ξεκίνησε η ελληνική επανάσταση, είχε σχηματίσει δικό της εκστρατευτικό σώμα από Σπετσιώτες, τους οποίους αποκαλούσε «γενναία μου παλικάρια». Είχε αναλάβει να αρματώνει, να συντηρεί και να πληρώνει τον στρατό αυτό μόνη της όπως έκανε και με τα πλοία της και τα πληρώματά τους, κάτι που συνεχίστηκε επί σειρά ετών και την έκανε να ξοδέψει πολλά χρήματα για να καταφέρει να περικυκλώσει τα τουρκικά οχυρά, το Ναύπλιο και την Τρίπολη. Έτσι τα δύο πρώτα χρόνια της επανάστασης είχε ξοδέψει όλη της την περιουσία.

Η Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα και η συνεισφορά της στον αγώνα.

Μαντώ Μαυρογένους

Η Μαντώ Μαυρογένους καταγόταν από ελληνική οικογένεια της Ρουμανίας, η οποία έφυγε κρυφά για την Ιταλία. Η μητέρα της, Ζαχαράτη Μπάτη, ήταν γεννημένη στη Μύκονο. Εγκαταστάθηκαν στην Τεργέστη και εκεί ο πατέρας της Νικόλαος ασχολήθηκε με το εμπόριο. Ένας εκ των προπατόρων, ο μεγάλος θείος του πατέρα της, Νικόλαος Μαυρογένης, ήταν δραγουμάνος του Οθωμανικού στόλου και ηγεμόνας της Βλαχίας. Με την έναρξη της Επανάστασης η Μαντώ πήγε στην Μύκονο και ξεσήκωσε τους κατοίκους εναντίον των Τούρκων. Με πλοία εξοπλισμένα με δικά της έξοδα, καταδίωξε τους πειρατές που λυμαίνονταν τις Κυκλάδες και αργότερα πολέμησε στο Πήλιο, στη Φθιώτιδα και στη Λιβαδειά. Γνώστης της γαλλικής γλώσσας, συνέταξε συγκινητική έκκληση προς τις γυναίκες της Γαλλίας, ζητώντας τη συμπαράστασή τους στον πληθυσμό της Ελλάδας. Για τον Αγώνα διέθεσε όλη της την περιουσία. Για τη δραστηριότητά της, συνολικά, ο Ιωάννης Καποδίστριας της απένειμε -τιμή μοναδική σε γυναίκα- το αξίωμα του επίτιμου αντιστράτηγου και της παραχώρησε κεντρικό σπίτι στο Ναύπλιο. Επίσης εκτός από τη Γαλλική, μιλούσε άπταιστα την Ιταλική αλλά και την Τουρκική. Μετά την Επανάσταση καταδιωκόμενη από τον Ιωάννη Κωλέττη, (ο οποίος συμμετείχε και στην Α' Εθνοσυνέλευση που έγινε το Δεκέμβριο του 1821 στην Επίδαυρο) ξαναγύρισε στη Μύκονο και τον Ιούλιο του 1848 πέθανε στην Πάρο φτωχή και λησμονημένη.

Βασιλική Κονταξή

Η Βασιλική Κονταξή (1789 - 11 Δεκεμβρίου 1834) ή, όπως έμεινε γνωστή, Κυρα-Βασιλική ήταν Ελληνίδα ευνοούμενη, προστατευόμενη και τελευταία σύζυγος του Αλή πασά των Ιωαννίνων. Γεννήθηκε στο χωριό Πλισιβίτσα (το σημερινό Πλαίσιο) των Φιλιατών το 1789 και πέθανε στο Αιτωλικό το 1834. Ήταν κόρη του προκρίτου της κωμόπολης Πλισιβίτσας Κίτσου Κονταξή και αδελφή του οπλαρχηγού Γεωργίου Κίτσου και των Νικολάου και Ιωάννη Κονταξή. Γύρω στα 1805 συνελήφθη από άντρες του Αλή πασά, που είχε διατάξει λεηλασία της περιοχής Πλισιβίτσας και σφαγή των κατοίκων με την κατηγορία πως υπέθαλψαν κάποιους κιβδηλοποιούς, και του παραδόθηκε στα Ιωάννινα, όπου η Βασιλική (σε ηλικία περίπου 12 ετών!) κατάφερε να μαλάξει την σκληρότητα του Αλή και να σταματήσει τη σφαγή. Σαγηνευμένος ο Αλής από την ευφυΐα και την ομορφιά της τη νυμφεύτηκε (1808), παρότι ήταν νυμφευμένος με την Εμινέ, η οποία αντέδρασε, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Ζούσε στο παλάτι του Αλή, κρατώντας τη χριστιανική της πίστη, μετατρέποντας μάλιστα και ένα από τα δωμάτιά της σε εκκλησία, όπου καλούσε ιερέα και λειτουργούσε. Ασκούσε μεγάλη επίδραση στον Αλή υπέρ των Ελλήνων και ίσως γνώριζε και για το μυστικό της Φιλικής Εταιρείας. Συμπαραστάθηκε στον Αλή κατά την πολιορκία του από τα σουλτανικά στρατεύματα και κατέφυγε μαζί του (Δεκέμβριος 1821) στο νησάκι της Παμβώτιδας, στη μονή του Αγίου Παντελεήμονα. Τον Ιανουάριο του 1822, μετά τη δολοφονία του Αλή, συνελήφθη και μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη, όπου απελευθερώθηκε με τη μεσολάβηση του Πατριάρχη Άνθιμου του Γ' και παρέμεινε στο Πατριαρχείο για έξι χρόνια. Τα τελευταία χρόνια της ζωής της έζησε στο χωριό Κατοχή Αιτωλοακαρνανίας, έχοντας στην κατοχή της λίγα κτήματα που της παραχωρήθηκαν από τον Καποδίστρια κι έναν πύργο (Γουλές της Κυρα-Βασιλικής). Διατηρώντας ακόμα την αρχοντική ομορφιά της και την αξιοπρέπεια της γυναίκας του Αλή Πασά, πέθανε από δυσεντερία στο Αιτωλικό όπου και τάφηκε. Ο τάφος της βρίσκεται στον περίβολο του ναού των Μεγίστων Ταξιαρχών του Αιτωλικού.

Γυναίκες στην κατοχή/αντίσταση.

Στην Ελλάδα η συμμετοχή των γυναικών στην Εθνική Αντίσταση υπήρξε μεγάλη, σημαντική, πολύπλευρη και αξιόλογη. Σημαντική ένδειξη της συμμετοχής των Ελληνίδων στην προσπάθεια αντίστασης κατά του κατακτητή είναι το γεγονός ότι στο συλλαλητήριο της Αθήνας στις 22 Ιουλίου 1943 τουλάχιστον δύο από τα θύματα ήταν γυναίκες. Γυναίκες στις πόλεις και τα χωριά προσέφεραν την εργασία τους γενναιόδωρα για την απελευθέρωση της χώρας. Η συμμετοχή των γυναικών στις οργανώσεις, ενώ στην αρχή ξεκινά με αργό ρυθμό, τον τελευταίο χρόνο της Κατοχής αυξάνεται με ρυθμό γεωμετρικής προόδου. Οι περισσότερες γυναίκες οργανώθηκαν μετά την άνοιξη του 1943. Όπως ήταν φυσικό, η έντονη δράση των γυναικών που περιγράφηκε παραπάνω επέφερε και τις αναμενόμενες αντιδράσεις από τη μεριά των σωμάτων κατοχής. Η ενεργός συμμετοχή των γυναικών προκάλεσε πλήγματα στο στρατό κατοχής όχι μόνο αναλογιζόμενοι τις υλικές φθορές αλλά λαμβάνοντας υπόψη ότι οι γυναίκες αυτές με τις ενέργειές τους τόνωσαν το γενικότερο αίσθημα για αντίσταση αλλά και βοήθησαν στη συνέχιση του αγώνα. Οι συνέπειες της δράσης αυτής των γυναικών αφορούσαν άλλοτε τις ίδιες άλλοτε όμως τις οικογένειές τους ή ακόμα σε πολλές περιπτώσεις και ολόκληρα χωριά. Τα παραδείγματα που επιβεβαιώνουν την εκδικητική διάθεση των κατακτητών καθώς και τη βιαιότητα που επέδειξαν σε ολόκληρους πληθυσμούς είναι δεκάδες σε ολόκληρη την επικράτεια. Η οποιαδήποτε δράση των αντιστασιακών που έπληττε τα σώματα κατοχής θεωρήθηκε πράξη δολιοφθοράς κατά του κατακτητή και τα αντίποινα υπήρξαν βαριά, βίαια και συχνά απάνθρωπα. Ανάμεσα στους βασανιστές και δολοφόνους των γυναικών αυτών υπήρξαν και αρκετοί Έλληνες συνεργάτες του κατακτητή.

Λέλα Καραγιάννη: Γεννήθηκε το 1899 στη Λίμνη Ευβοίας και από το γάμο της με τον φαρμακέμπορο Νικόλαο Καραγιάννη απέκτησε επτά παιδιά. Η μητρότητα όμως όχι μόνο δεν την εμπόδισε στη μετέπειτα δράση της αλλά αντίθετα ατσάλωσε τη θέλησή της να πολεμήσει με πάθος τον κατακτητή. Έτσι, όταν οι Γερμανοί μπήκαν στην Ελλάδα, τους πολέμησε σθεναρά με όλα της τα όπλα που ήταν πράγματι πολλά, με σημαντικότερο εκείνο που ο λαός μας αποκαλεί «καρδιά». Ίδρυσε μυστική οργάνωση με την επωνυμία «Μπουμπουλίνα» που ασχολήθηκε συστηματικά με σαμποτάζ και επιθέσεις εναντίον εχθρικών στόχων, καθώς και με τη φυγάδευση Ελλήνων και συμμάχων στη Μ. Ανατολή. Το κωδικό της όνομα, συνώνυμο της οργάνωσης, της ταίριαζε απόλυτα. Δικαιολογημένη όμως υπήρξε και η λύσσα των κατακτητών εναντίον της. Όταν κατάφεραν να τη συλλάβουν, τη βασάνισαν σκληρά, μαζί με τα πέντε απ' τα παιδιά της, και τελικά την εκτέλεσαν στις 8 Σεπτ. 1944 με 71 ακόμη Έλληνες σε μια χαράδρα στο Δαφνί.

Μαρία Δημάδη: Γεννήθηκε το 1906 στο Αγρίνιο και ήταν μορφωμένη και γλωσσομαθής. Παραμέρισε την απέχθεια της για τους Ναζί και εισχώρησε στο άντρο τους, την Κομαντατούρα του Αγρινίου στην οποία εργάστηκε τάχα ως διερμηνέας. Στην πραγματικότητα από τη θέση αυτή κατάφερε να γλιτώσει πολλούς πατριώτες από το εκτελεστικό απόσπασμα, ενώ συνέλεγε ακούραστα πληροφορίες και τις μετέφερε στο Ε.Α.Μ.. Ήταν η πρώτη γυναίκα που πέρασε στις γραμμές του και από τις δικές της έγκυρες πληροφορίες ο Ε.Λ.Α.Σ. κατόρθωσε να ανατινάξει μια

γερμανική αμαξοστοιχία με στρατιώτες και πολεμοφόδια. Οι Γερμανοί και οι ταγματασφαλίτες συνεργάτες τους αποφάσισαν σε αντίποινα για τη δολιοφθορά να εκτελέσουν 120 Έλληνες και η Μαρία έδωσε μάχη να αποτρέψει αυτή την απόφαση. Η εκτέλεση τελικά πραγματοποιήθηκε αλλά και η μυστική της ταυτότητα είχε πλέον αποκαλυφθεί. Έτσι στις 31 Αυγούστου 1944 βρέθηκε δολοφονημένη από Έλληνες συνεργάτες των Γερμανών έξω από την εκκλησία της Αγίας Τριάδας.

Ηρώ Κωνσταντοπούλου: Γεννήθηκε στις 16 Ιουλίου 1927 στην Αθήνα από πλούσια και αριστοκρατική οικογένεια σπαρτιατικής καταγωγής. Παρά το νεαρόν της ηλικίας της μιλούσε τέσσερις γλώσσες. Γρήγορα οργανώθηκε στην ΕΠΟΝ και, μέσα από τις γραμμές της, ανέπτυξε πλούσια αντιστασιακή δράση. Οι Γερμανοί, και κυρίως οι συνεργάτες τους, δεν τα συγχωρούσαν όμως αυτά. Τη συνέλαβαν για δεύτερη φορά, και μάλιστα τη μέρα που είχε ολοκληρώσει τις απολυτήριες εξετάσεις του Γυμνασίου. Τα χρήματα που διέθετε η οικογένειά της δεν κατάφεραν να τη γλιτώσουν. Τα βασανιστήρια διήρκεσαν τέσσερα ολόκληρα μερόνυχτα κι εκείνη τα αντιμετώπισε με απaráμιλλο θάρρος. Την ίδια συγκλονιστική γενναιότητα επέδειξε και κατά την εκτέλεσή της. Το δεκαεπτάχρονο κορίτσι οδηγήθηκε στις 5 Σεπτεμβρίου 1944 στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής και εκτελέστηκε μαζί με άλλους 49 κρατούμενους.

Διαμάντω Κουμπάκη: Γεννήθηκε στον Πειραιά στις 8 Φλεβάρη 1926. Η δεκαοχτάχρονη αντάρτισσα της Κοκκινιάς, μέλος του Ε.Λ.Α.Σ., που μάλιστα τραυματίστηκε σε συμπλοκή στα «Νερά» της Αμφιάλης, ήταν ο φόβος και ο τρόμος για Γερμανούς και Γερμανοτσοβιάδες, τριγυρίζοντας ζωσμένη με άρματα και φυσεκλίκια στον Πειραιά. Συνελήφθη κατά τη διάρκεια του ματωμένου Μπλόκου στις 17 Αυγούστου 1944, κατόπιν υποδείξεως κάποιου προδότη, και μαρτύρησε στα χέρια των γερμανοπροσκυνημένων νενέκων του Σγούρου και του Πλυτζανόπουλου. Τα τελευταία της λόγια ήταν: «Μια ζωή χρωστάμε, ας μην την πάρουν οι προδότες. Υπάρχουν χιλιάδες λεβέντες. Θα τους εκδικηθούν». Εκτελέστηκε στην περίφημη Μάντρα της πλατείας Οσίας Ξένης, όπου ο κοκκινιώτικος λαός έδωσε αίμα και ψυχή, περιφρονώντας το θάνατο και τους δυνάστες της πατρίδας του.

Ηλέκτρα Αποστόλου: Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1912. Μαχητική και φλογερή αγωνίστρια που είχε ήδη φυλακιστεί για τις ιδέες και την αντιδικτατορική της δράση από το τεταρτοαυγουστιανό καθεστώς. Κατά τη διάρκεια της μεταγωγής της στην εξορία, γέννησε σε σκληρές και επικίνδυνες συνθήκες την κόρη της Αγνή και την πήρε μαζί της. Κάποια στιγμή κατόρθωσε να το σκάσει από νοσοκομείο στην Αθήνα στο οποίο είχε μεταφερθεί για νοσηλεία και κατά τη διάρκεια της Κατοχής ανέπτυξε εκτεταμένη αντιστασιακή δράση. Προδόθηκε και πιάστηκε από την Ειδική Ασφάλεια μέσα στο χώρο της κάπου στην πλατεία Βικτωρίας. Εκεί κακοποιήθηκε βάνουσα, χωρίς να αποκαλύψει κανένα μυστικό της Αντίστασης, και άφησε την τελευταία της πνοή στις 26 Ιουλίου του 1944.

Παναγιώτα Σταθοπούλου: Γεννήθηκε στην Αμερική το 1926 από γονείς που κατάγονταν από το Μεγάλο Χωριό Ευρυτανίας. Η δυναμική ΕΠΟΝίτισσα αγωνίστρια βρέθηκε μαχόμενη στους δρόμους της Αθήνας μαζί με άλλους 400.000 Έλληνες και

διαμαρτυρόμενη για την επέκταση της βουλγαρικής κυριαρχίας σε ολόκληρη τη Μακεδονία αλλά και στη Θεσσαλία. Οι Γερμανοί πήραν την παραπάνω απόφαση για να εξοικονομήσουν στρατεύματα για το Ανατολικό Μέτωπο. Συγκεκριμένα στις 22 Ιουλίου 1943, στη μεγαλύτερη διαδήλωση στην κατεχόμενη Ευρώπη σύμφωνα με τους σταθμούς του Λονδίνου και της Μόσχας, κόσμος προερχόμενος απ' όλες τις συνοικίες της Αθηνάς συνέρρευσε στην πλατεία Ομονοίας και στους τριγύρω δρόμους βρίσκονταν σε εξέλιξη συγκρούσεις. Στην οδό Ομήρου ένα ταγκ προχώρησε απειλητικά ενάντια στους διαδηλωτές και η δεκαεπτάχρονη κοπέλα στράφηκε περπατώντας προς το μέρος του για να το εμποδίσει. Ο Γερμανός που ήταν μέσα σ' αυτό την πυροβόλησε κι έπειτα την πάτησε με τις ερπύστριες του στρατιωτικού οχήματος. Βλέποντας το θέαμα, μια άλλη νεαρή κοπέλα, η 19χρονη **Κούλα Λίλλη**, όρμησε πάνω στην ερπύστρια και χτύπησε το Γερμανό στο πρόσωπο με το τακούνι της. Το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο τραγικό. Εκείνος την πυροβόλησε και την τραυμάτισε θανάσιμα. Η κοπέλα σωριάστηκε και άφησε την τελευταία της πνοή στην άσφαλτο.

E. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗ ΝΕΟΤΕΡΗ ΕΠΟΧΗ

1. ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Κατά την ιστορική περίοδο της βιομηχανικής επανάστασης σημειώθηκαν κάποιες από τις πιο μεγάλες και πιο ριζικές αλλαγές με σαφές αντίκτυπο στην κοινωνική θέση των γυναικών. Η τεχνολογική έκρηξη και η μετατόπιση της γυναικείας εργασίας από το σπίτι στο εργοστάσιο, έδωσε στη γυναίκα την δυνατότητα να αρχίζει να δραστηριοποιείται ως μεμονωμένο άτομο και ξέχωρα από την οικογενειακή μονάδα. Το 1820 το 75-80% των ενήλικων γυναικών στην Ευρώπη εργάζονταν στην βιομηχανία υφασμάτων . Μεγάλο μέρος της πλειοψηφίας του εργατικού δυναμικού στα -υφαντουργικά κυρίως- εργοστάσια ήταν οι γυναίκες. Η γυναικεία εργασία βεβαίως θεωρούνταν κατώτερης ποιότητας από την ανδρική και δεν θεωρούνταν ειδικευμένη. Οι χαμηλοί μισθοί των ανδρών αποτέλεσαν καθοριστικό παράγοντα για την συμμετοχή των γυναικών στο εργατικό δυναμικό. Βεβαίως οι γυναίκες αμείβονταν πολύ λιγότερο, ωστόσο η αγροτική εργασία ήταν πλέον αβέβαιη και η οικοτεχνία έσβηνε. Με την είσοδο των γυναικών στην μισθωτή εργασία, τουλάχιστον ενίσχυαν το οικογενειακό εισόδημα. Η βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των οικογενειών δεν έγινε από τους υψηλότερους μισθούς των ανδρών - αρχηγών των οικογενειών - αλλά από την εργασία των γυναικών και των παιδιών.

2. ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Ενώ μέχρι τότε η εκπαίδευση ήταν ρηχή και περιορισμένη στα απολύτως απαραίτητα, άρχισε σιγά σιγά να δημιουργείται η επιτακτική ανάγκη για μια πολύπλευρη και ολοκληρωμένη μόρφωση των κοριτσιών. Σταδιακά οι γυναίκες άρχισαν να προωθούνται και σε μη παραδοσιακά επαγγέλματα αν και πολλά Πανεπιστήμια με κατά παράδοση αντρικούς τομείς (όπως τα τμήματα ιατρικών και νομικών επιστημών) επέμεναν να κρατούν τις θύρες τους ερμητικά κλειστές για τις σπουδάστριες.

3. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΕΙΣΧΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ .

Πριν την Βιομηχανική Επανάσταση, πριν την εισχώρηση των γυναικών στην εργασία, η γυναίκα είχε υποτιμητική θέση στην κοινωνία από ανδρικούς, ηθικούς και θρησκευτικούς θεσμούς που είχαν αναπτυχθεί από προηγούμενες εποχές. Σύμφωνα με αυτά τα πρότυπα δεν υπήρχαν πολιτικά και πνευματικά δικαιώματα. Δεν είχαν ελεύθερη βούληση, θα έπρεπε να ασχολούνται με τις υποχρεώσεις τους σχετικά με το σπίτι, την οικογένεια και, ιδίως στις αγροτικές περιοχές, με τα χωράφια. Ιδιαίτερα στον Μεσαίωνα οι γυναίκες οι οποίες διέπρατταν 'εγκλήματα' στα οποία εναντιώνονταν στους πατέρες, συζύγους, ή ιερείς τιμωρούνταν με ιερά εξέταση.

4. ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ.

4α) ΚΑΤΑΓΩΓΗ

Ο Φεμινισμός ως φιλοσοφία και κίνημα με την σύγχρονη έννοια μπορεί να χρονολογηθεί από τον Διαφωτισμό. Την ίδια περίοδο έγιναν επίσης δημοφιλείς εφημερίδες για γυναίκες που εστίαζαν σε θέματα όπως η επιστήμη. Ο φεμινισμός έγινε ένα οργανωμένο κίνημα τον 19ο αιώνα καθώς όλο και περισσότεροι άνθρωποι άρχισαν να πιστεύουν πως οι γυναίκες υφίστανται άδικη μεταχείριση. Το φεμινιστικό κίνημα ριζώθηκε στο προοδευτικό κίνημα και ιδιαίτερα στο μεταρρυθμιστικό κίνημα του 19ου αιώνα.

4β) ΘΕΩΡΙΑ-ΑΝΤΙΑΛΗΨΗ

Ο Φεμινισμός είναι μια συλλογή κοινωνικών θεωριών, πολιτικών κινήσεων και ηθικών φιλοσοφιών, σε μεγάλο βαθμό παρακινούμενη από ή αναφερόμενη σε εμπειρίες γυναικών, ιδιαίτερα σε σχέση με την κοινωνική, πολιτική και οικονομική τους κατάσταση. Ως κοινωνικό κίνημα, ο φεμινισμός εστιάζεται κατά πολύ στον περιορισμό ή εξάλειψη της φυλετικής ανισότητας και στην προώθηση των δικαιωμάτων, των συμφερόντων και των ζητημάτων των γυναικών στην κοινωνία. Ο Φεμινιστικός πολιτικός ακτιβισμός συνήθως κάνει εκστρατείες σε θέματα όπως το δικαίωμα αυτοδιάθεσης του σώματος της γυναίκας και της αναπαραγωγικής της ικανότητας, η ενδο-οικογενειακή βία, οι άδειες και τα επιδόματα μητρότητας, διεκδίκηση ίσων μισθών για την ίδια εργασία, η σεξουαλική παρενόχληση, οι διακρίσεις και η σεξουαλική βία. Τα θέματα που εξερευνώνται στον φεμινισμό περιλαμβάνουν την πατριαρχία, τα στερεότυπα (διακρίσεων λόγω φύλου και παραδοσιακών ρόλων των φύλων), την αντικειμενοποίηση, την προβολή της γυναίκας ως σεξουαλικό αντικείμενο και την καταπίεση.

4γ) Ο ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ.

Ο φεμινισμός στις μέρες μας, φαντάζει για πολλούς νικητής μιας αδυσώπητης μάχης. Μέχρι ποιον όμως βαθμό, μπορούμε να πειστούμε για κάτι τέτοιο, σε μια εποχή που παρατηρείται άγριος θάνατος πολλών γυναικών είτε από ξυλοδαρμό, είτε από ένδεια ή ανεργία; Ακόμα κατατοπιστικότερα τα στοιχεία που καταφθάνουν από τον εργασιακό τομέα. Πιο συγκεκριμένα, οι αμοιβές γυναικών για παροχή εργασίας εξακολουθούν, ως επί το πλείστον, να κυμαίνονται σε χαμηλότερα επίπεδα από αυτές των ανδρών. Ας μην ξεχνάμε, ότι ακόμα οι δουλειές του σπιτιού παραμένουν γυναικεία υπόθεση και πως τόσα χρόνια μετά την πυροδότηση του φεμινιστικού κινήματος, τίθεται ξανά και ξανά το ζήτημα του αν αποτελούν εργασία οι δουλειές του σπιτιού. Αναμφισβήτητα, πολλοί από τους στόχους που έθεσε στις απαρχές του το συγκεκριμένο κίνημα έχουν επιτευχθεί και μάλιστα με μεγάλη επιτυχία. Το πρόβλημα όμως, εντοπίζεται στο κατά πόσο έχουμε την δυνατότητα να

χρησιμοποιούμε τον όρο "επιτυχία", όταν μας παρουσιάζονται δεδομένα όπως τα παραπάνω. Όταν σε πολιτισμούς του 21^{ου} αιώνα, γυναίκες κυκλοφορούν με μισοκαλυμμένα πρόσωπα και ανησυχούν για τις ενοχλήσεις και τα υβριστικά σχόλια άλλων τα οποία πρέπει να αποφεύγουν, καθώς απαγορεύεται να δεχθούν. Και όλα αυτά στο βωμό μιας θρησκείας.

4δ) ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΕΣ

Οι σουφραζέτες ήταν γυναίκες συνήθως από τη μεσαία τάξη, με επισφαλή κοινωνικοοικονομική κατάσταση, οι οποίες επιθυμούσαν να βελτιώσουν τις ζωές τους. Ο αγώνας για κοινωνική αλλαγή, σε συνδυασμό με το έργο υπέρμαχων των δικαιωμάτων των γυναικών όπως ο Τζον Στιούαρτ Μιλ (John Stuart Mill), προετοίμασαν την εμφάνιση ενός κινήματος, στο οποίο συσπειρώθηκαν μαζικά γυναίκες που διεκδικούσαν το δικαίωμα ψήφου. Η Νέα Ζηλανδία ήταν η πρώτη αυτοδιοικούμενη χώρα που εκχώρησε ψήφο στις γυναίκες, όταν το 1893 επιτράπηκε σε όλες τις γυναίκες άνω των 21 να ψηφίσουν στις κοινοβουλευτικές εκλογές.

Την ένωση διηύθυνε η Μίλισεντ Φόσετ (Millicent Fawcett), που ηγήθηκε της σχετικής εκστρατείας με την έκδοση φυλλαδίων, την οργάνωση συναντήσεων και την παρουσίαση αιτημάτων. Ωστόσο, η εκστρατεία δεν απέδωσε καρπούς. Το 1903 η Έμελιν Πάνκχερστ (Emmeline Pankhurst) ίδρυσε μια νέα οργάνωση, την Κοινωνική και Πολιτική Ένωση Γυναικών (Women's Social and Political Union). Η Πάνκχερστ πίστευε πως η οργάνωση, για να δει αποτελέσματα, έπρεπε να γίνει πιο ριζοσπαστική και αγωνιστική. Αργότερα, η Daily Mail βάφτισε τα μέλη της οργάνωσης «Σουφραζέτες».

Στις αρχές του εικοστού αιώνα ως και τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, περίπου χίλιες σουφραζέτες ήταν φυλακισμένες στη Βρετανία.

ΓΝΩΣΤΕΣ ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΕΣ

Έμελιν Πάνκχερστ

Έμιλι Ντέβισον

Λούσι Μπερνς

Άλις Πολ

Κρίσταμπελ Πάνκχερστ

Σίλβια Πάνκχερστ

Μίλισεντ Φόσεντ

5) ΣΕΞΙΣΜΟΣ

Ο σεξισμός θεωρείται κοινώς η διάκριση εναντίον ανθρώπων βασισμένη στο φύλο τους ή τον σεξουαλικό τους προσανατολισμό παρά στα ατομικά τους λάθη, αλλά μπορεί επίσης να αναφέρεται σε οποιαδήποτε ή σε όλες τις διαφοροποιήσεις που βασίζονται στο φύλο ή τον σεξουαλικό προσανατολισμό. Ο όρος προέρχεται από τη λατινική λέξη *sexus*=φύλο και *-ισμός*. Ο σεξισμός μπορεί να αναφέρεται σε τρεις λεπτά διαφοροποιημένες πίστεις ή συμπεριφορές:

1. Την πίστη πως το ένα φύλο είναι ανώτερο του άλλου.
2. Την πίστη πως οι άντρες και οι γυναίκες είναι πολύ διαφορετικοί και ότι αυτό πρέπει να αντανακλάται έντονα στην κοινωνία, τη γλώσσα, τα σεξουαλικά δικαιώματα, και το νόμο.
3. Μπορεί επίσης να αναφέρεται απλά στο μίσος απέναντι στις γυναίκες (μισογυνισμό) ή λιγότερο κοινά, μίσος απέναντι στους άντρες (μισανδρισμός)

Τα σεξιστικά πιστεύω είναι ένα είδος υλομορφισμού, που υποστηρίζει πως τα άτομα μπορούν να κατανοηθούν (και συχνά κριθούν) με βάση τα χαρακτηριστικά της ομάδας στην οποία ανήκουν – στην περίπτωση αυτή την ομάδα του φύλου τους (ανδρική ή γυναικεία). Αυτό υποθέτει πως όλα τα άτομα ανήκουν καθαρά σε μία κατηγορία «αρσενικού» ή «θηλυκού».

Ο σεξισμός εναντίον των γυναικών αποκαλείται συχνά σωβινισμός, αν και ο σωβινισμός είναι στην πραγματικότητα ένας ευρύτερος όρος για κάθε ακραία και άλογη τυφλή αφοσίωση εκ μέρους μιας ομάδας στην οποία κάποιος ανήκει, ιδιαίτερα όταν η τυφλή αυτή αφοσίωση εμπεριέχει μοχθηρία και μίσος έναντι μιας αντίπαλης ομάδας.

Αν και η θεωρία πως οι γυναίκες είναι ανώτερες των αντρών είναι επίσης σεξισμός, μόνο στα πρόσφατα χρόνια άρχισε να αναπτύσσεται ενημερότητα αυτού του «αντίστροφου σεξισμού» στον δημόσιο διάλογο.

Μερικές μορφές σεξουαλικής διάκρισης είναι παράνομες σε πολλές χώρες, αλλά σχεδόν όλες οι χώρες έχουν νόμους που παρέχουν ειδικά δικαιώματα, προνόμια ή ευθύνες στο ένα φύλο.

Μερικοί θεωρητικοί των φύλων ερμηνεύουν το γεγονός ότι οι ομοφυλοφιλικές σχέσεις μεταξύ ανδρών προκαλούν συχνά εντονότερες αντιδράσεις στους ομοφοβικούς απ' ό,τι οι σχέσεις μεταξύ γυναικών (λεσβιακές), κάτι που σημαίνει ότι το ομοφοβικό άτομο αισθάνεται απειλούμενο από την παρατηρούμενη ανατροπή του παραδείγματος φύλων στην σεξουαλική δραστηριότητα μεταξύ ανδρών. Βλέπουν δηλαδή τον λόγο που η ανδρική ομοφυλοφιλία τυγχάνει χειρότερης αντιμετώπισης απ' ό,τι η γυναικεία, ως σεξιστικό, δηλαδή ως προς την υποβόσκουσα πίστη πως οι

άντρες είναι ανώτεροι των γυναικών και επομένως ένας άντρας που «αντικαθιστά» τη γυναίκα με άλλον άντρα σε μια σεξουαλική πράξη υποβάλλει τον εαυτό του σε κατώτερη κατάσταση.

6. ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τον 18ο αιώνα οι γυναίκες θεωρούνταν ικανές να είναι καλές σύζυγοι και μητέρες, βιολογικά, όμως, ακατάλληλες για τη δημόσια σφαίρα. Σήμερα, οι γυναίκες που μετέχουν στην πολιτική δεν θεωρούνται αυτόνομα πολιτικά δρώντα υποκείμενα και η σκοταδιστική νεοφιλελεύθερη ιδεολογία στον 21ο αιώνα επαινεί ακόμη τις καλές συζύγους και μητέρες και κατηγορεί τις εργαζόμενες γιατί διαλύουν την οικογένεια. Ωστόσο, τα τελευταία χρόνια, χάρη στη φεμινιστική σκέψη και τους αγώνες των ίδιων των γυναικών, αναπτύσσεται ευρεία συζήτηση για την αναγκαιότητα ισόρροπης συμμετοχής των γυναικών στη δημόσια σφαίρα της ζωής και ειδικότερα στην πολιτική, η οποία, μάλιστα, συνδέει τη συμμετοχή αυτή με την ποιότητα της δημοκρατίας, την κοινωνική συνοχή και την ανάπτυξη. Στο πλαίσιο της αναδεικνύονται δύο από τις βασικές προϋποθέσεις εξασφάλισής της: αυτή της επίτευξης της ενδοοικογενειακής δημοκρατίας και αυτή της γενικευμένης εφαρμογής έμφυλων πολιτικών και μέτρων, οριζόντιων και κάθετων, σε κάθε τομέα δραστηριότητας. Η κοινωνία και οι πολιτικοί της σχηματισμοί πρέπει να αποδεχθούν πως οι γυναίκες διεκδικούν πλέον την ουσιαστική συμμετοχή τους στα όργανα και τις αποφάσεις που επηρεάζουν τη ζωή τους. Η σημερινή κατάσταση της απουσίας τους από τα κέντρα των πολιτικών και οικονομικών αποφάσεων αποτελεί σημαντικότερο δημοκρατικό έλλειμμα και αναδεικνύει την ένδεια της κυρίαρχης πολιτικής κουλτούρας, αλλά και πολυσυζητημένων εννοιών όπως αυτές της «κοινωνίας των πολιτών» ή της «ιδιότητας του πολίτη».

7. ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

Το διαδίκτυο στην σημερινή εποχή χαρακτηρίζεται ως μια ευρέως διαδεδομένη πλατφόρμα ενημέρωσης αλλά και αλληλεπίδρασης πολλών χρηστών. Οι χρήστες ωστόσο έχουν διαφορετικές απόψεις -όπως στην καθημερινή ζωή- σε διάφορα κοινωνικά, πολιτικά, οικονομικά κλπ. προβλήματα ή θέματα δημόσιας συζήτησης. Το ίντερνετ αποτελεί χώρο έκφρασης ιδεών και απόψεων διαφορετικού είδους, καθώς ο χρήστης μπορεί να βρει από την πιο συντηρητική άποψη μέχρι την πιο ακραία και σύγχρονη. Λόγω της έλλειψης στοιχειώδους ελέγχου, της ανωνυμίας και της αναρχίας του χώρου θεωρείται πως αυτή η πλατφόρμα είναι ο ασφαλέστερος τρόπος να εκφράσει καθένας την άποψή του, ανεξαρτήτως κοινωνικής αποδοχής. Ο φεμινισμός και η αποδοχή των γυναικών είναι ακόμη αμφισβητούμενο θέμα μεταξύ

των πολυάριθμων χρηστών. Μοντέρνες απόψεις και ιδέες συναντά ο χρήστης συχνότερα. Συγκεκριμένα η πλειοψηφία των χρηστών εκφράζει τις απόψεις της ευκολότερα και δίχως δισταγμό σχετικά με άλλες εποχές. Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης συνέβαλαν στην διάδοσή τους. Σε ΜΚΔ όπως το Facebook, το Twitter, το Tumblr πολλοί εναντιώθηκαν στον σεξισμό και στον διαχωρισμό των δύο φύλων, τόσο στην Ελλάδα όσο και στον υπόλοιπο κόσμο. Η νέα γενιά (μαθητές, φοιτητές) έπαιξε σημαντικό ρόλο δημιουργώντας σελίδες υποστήριξης του φεμινισμού. Παρόλα αυτά στην σκοτεινότερη πλευρά του διαδικτύου, όπου κυριαρχούν οι άνδρες και η ανωνυμία τα δεδομένα αλλάζουν. Συγκεκριμένα στο darkweb (a.k.a σκοτεινό διαδίκτυο) οι ιστότοποι όχι μόνο εκφράζουν ιδέες που υποστηρίζουν τον σεξισμό ,τις διακρίσεις και τις προκαταλήψεις αλλά μάχονται για την επικράτηση αυτών. Το ανδρικό κυρίως φύλο θεωρείται ανώτερο και οι αντιλήψεις προηγούμενων αιώνων υιοθετούνται σε μία εποχή εντελώς διαφορετική. Ο σεξισμός εφράζεται δυστυχώς όχι μόνο με λόγια αλλά ακόμη με επεξεργασμένες εικόνες με ρατσιστικά και σεξιστικά σχόλια, "αστεία" γεμάτα μαύρο χιούμορ και με την χρήση άσχημης γλώσσας. Πολλοί κατηγορούν το "ανώνυμο ίντερνετ" για την σταδιακή διάδοση τέτοιων ιδεών. Όμως τέτοιες ιδέες υπήρχαν από πάντα και συντηρητικοί άνθρωποι με ομώνυμες αντιλήψεις δεν θα εκλείψουν ποτέ. Τα τελευταία χρόνια πέρα από αυτά τα δύο "στρατόπεδα" δημιουργήθηκε ένα καινούριο κίνημα. Οι γυναίκες ,εκ των οποίων δημιουργήθηκαν αυτά τα κινήματα ,έχουν εκδικητικό χαρακτήρα. Ο λόγος γίνεται για τις Femen ,οι οποίες όχι μόνο πάλεψαν και παλεύουν ακόμη και σήμερα για τα δικαιώματα της γυναίκας ,αλλά και για την απόκτηση περισσότερων εις βάρος των ανδρών .Στο διαδίκτυο οι μαχητικές φεμινίστριες αποκαλούνται συχνά και ως Φεμιναζί λόγω των ακραίων απόψεων τους. Λόγω των απόψεων και αντιλήψεων των Femen πολλοί από τους χρήστες του συντηρητικού "μετώπου" ομαδοποιούν τις Φεμινίστριες με τις "Φεμιναζί". Γι' αυτό μπορούμε να πούμε πως ακόμη και αυτήν την στιγμή ο φεμινισμός χάνει και υποβαθμίζεται από πολλούς. Ηθικό δίδαγμα των τελευταίων ετών είναι πως η υπερβολή ως προς την υπεράσπιση μερικών ιδεών μπορεί να επιφέρει τα ακριβώς αντίθετα αποτελέσματα, είτε αυτό συμβαίνει σε σοβαρό ή χιουμοριστικό επίπεδο.

Δ) ΠΗΓΕΣ

1. www.kethi.gr

2. www.pischools.gr

3. www.wikipedia.org

4. ΕΚΘΕΣΗ ΕΥΡ.ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ 2008 «Η ΙΣΟΤΗΤΑ ΑΝΔΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ»

5. ΠΑΥΛΙΔΟΥ Ε. «ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ»

6. ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ Β ΛΥΚΕΙΟΥ

7. ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΕΠΛΑΣΕ ΤΗΝ ΕΥΑ...

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
Α' ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΥ

Α' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΓΕΛ ΑΣΠΡΩΝ ΣΠΙΤΙΩΝ

2015-2016

